

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 2 grudnia 2019 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 3.036,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. do Sądu Rejonowego w Pabianicach

Wyrokiem zaocznym z dnia 13 marca 2020r. Sąd Rejonowy w Pabianicach oddalił powództwo i pozostawił stronę powodową przy poniesionych kosztach .

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

W dniu 7 kwietnia 2016 roku (...) Sp. z o.o. zawarła z pozwanym J. G. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 2.500 zł. Spłata pożyczki wraz z prowizją miała nastąpić do dnia 7 maja 2016 roku. Pozwany w ww. terminie pożyczki nie spłacił. Powyższą wierzytelność powód nabył w dniu 26 października 2016 roku. Powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty. Po bezskutecznym upływie terminu do wykonania zobowiązania powód dnia 2 grudnia 2019 roku złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia na jego rzecz kwoty 3.036,51 zł, na którą to kwotę złożyła się należność główna wraz ze skapitalizowanymi odsetkami.

W konkluzji Sąd I instancji wywiódł, że powództwo podlega oddaleniu z uwagi na przedawnienie roszczenia.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego:

1.art.118 k.c. w zw. z art. 5 ust.2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018 poz. 1104), poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że bieg przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie kończy się z upływem 3 lat od daty wymagalności i w konsekwencji tego błędne uznanie, iż dochodzone w przedmiotowej sprawie roszczenie uległo przedawnieniu, co skutkowało nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy, polegające na zaniechaniu przezeń zbadania roszczenia będącego podstawą powództwa, tj. rezygnacji z analizy zadania pozwu, pominięcie kwestii istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia przysługującego powodowi;

2.art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo, że powód wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 2 grudnia 2019r. tj. przed upływem terminu przedawnienia roszczenia, a więc nastąpił skutek w postaci przerwania biegu tego terminu.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku na podstawie ar. 386 § 1 I § 4 k.p.c. z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji nie naruszył prawa materialnego, w szczególności art.118 k.c. w zw. z art. 5 ust.2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018 poz. 1104), jak również nie doszło do naruszenia art. 123 pkt 1 k.c.

Sąd I instancji w oparciu o prawidłowe ustalenia stanu faktycznego trafnie zastosował przepisy prawa materialnego.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że zasadniczą kwestią w niniejszej sprawie było udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy do roszczenia dochodzonego przez powoda należy stosować przepis art. 118 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018 poz. 1104), która wprowadziła do treści art. 118 k.c. zdanie drugie, zgodnie z którym koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 powołanej ustawy o zmianie ustawy kodeks cywilny, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy nowelizującej, jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z wpływem tego wcześniejszego terminu.

W rozpoznawanej sprawie, w dacie wejścia w życie przepisów ustawy nowelizującej, tj. w dniu 9 lipca 2018 roku, dochodzone przez powoda roszczenie nie było jeszcze przedawnione. Rację ma Sąd I instancji, że błędne jest stanowisko powoda, jakoby w niniejszej sprawie znajdował zastosowanie art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej, nakazujący przyjąć, iż dochodzone roszczenie przedawniłoby się 31 grudnia 2019 roku, a więc po wniesieniu przez powoda pozwu. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, że w rozpoznawanej sprawie zastosowanie ma art. 5 ust. 2 zd.2 powołanej ustawy o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Rację ma Sąd I instancji, że w dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej, przedawnienie dochodzonego roszczenia jeszcze nie nastąpiło, zaś bieg terminu przedawnienia rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy. Zastosowanie w niniejszej sprawie art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej prowadziłyby do przyjęcia, że dochodzone przez powoda roszczenie przedawniłoby się wcześniej, aniżeli w świetle treści art. 118 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. Sytuacja taka jest w sposób jednoznaczny objęta dyspozycją art. 5 ust. 2 zd. 2 ustawy nowelizującej, co z kolei obliuguje Sąd do zastosowania w niniejszej sprawie treści art. 118 k.c. w brzmieniu dotychczasowym, co z kolei prowadzi do wniosku, iż dochodzone przez powoda roszczenie przedawniło się z dniem 7 maja 2019 roku.

W tym stanie rzeczy, w istocie w dacie złożenia pozwu (2 grudnia 2019r.) roszczenie było już przedawnione, co czyni całkowicie bezzasadnym zarzut naruszenia art. 123 § 1 pkt1 k.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sad Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.